

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobců: **a) nezl. N. R.**, narozený X,
 bytem X,
 zastoupený zákonným zástupcem R. S.,
 bytem X,

 b) R. S., narozený X,
 bytem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**,
 sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2022, sp. zn. SZ/MPSV-2022/192104-916, č. j. MPSV-2022/195292-916,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 2. 11. 2022, sp. zn. SZ/MPSV-2022/192104-916, č. j. MPSV-2022/195292-916, a rozhodnutí Úřadu práce České republiky - Krajské pobočky v Ústí nad Labem, ze dne 3. 10. 2022, č. j. 310944/22/DC, **se zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

1. Žalobci se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2022, č. j. MPSV-2022/195292-916, jímž bylo zamítnuto odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ústí nad Labem ze dne 3. 10. 2022, č. j. 310944/22/DC, (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým nebyla přiznána dávka péstounské péče příspěvek na úhradu potřeb dítěte nezletilé oprávněné osobě N. R., narozený X, ode dne 21. 7. 2022, podle ustanovení zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálně-právní ochraně dětí“), a nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, (dále jen „koordinační nařízení“).

Žaloba

2. Žalobci v žalobě namítali, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť se žalovaný řádně nevypořádal s odvolací námitkou, dle které oprávněnou osobou, která má nárok na příspěvek na úhradu potřeb dítěte je nezaopatřené dítě, tedy žalobce a). Hlediska přednosti a priority tak měly být posuzovány z pohledu tohoto žalobce. Uvedli, že žalovaný pouze konstatoval okruh oprávněných osob dle § 47o zákona o sociálně-právní ochraně dětí, přičemž není zřejmé, proč žalovaný toto ustanovení citoval a jak jej aplikoval. Žalobci dále namítali, že v napadeném rozhodnutí není specifikováno, které z pravidel obsažených v čl. 11 až 16 a čl. 68 koordinačního nařízení je příléhavé na případ žalobců a na základě kterého z nich dospěl žalovaný k závěru o nepoužitelnosti českých právních předpisů. V této souvislosti žalobci dále podotkli, že část odůvodnění napadeného rozhodnutí, týkající se koordinačního nařízení, je z valné většiny pouze přepisem instrukce žalovaného ze dne 10. 1. 2022, č. 2/2022, o sjednocení postupu při aplikaci zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění zákona č. 363/2021 Sb., v oblasti dávek péstounské péče. Dle žalobců nelze pouhé konstatování pasáží interního předpisu, obsahující obecné shrnutí pravidel koordinačního nařízení, považovat za řádné odůvodnění rozhodnutí, neboť koordinační nařízení nebylo aplikováno na individuální případ a jeho skutkové okolnosti.
3. Dále žalobci namítali, že žalovaný nedostatečným způsobem vymezil osoby účastníků řízení a osoby posuzované pro účely zjištění kompetence členského státu Evropské unie k vyplacení dávky. Pravidla přednosti a priority posuzoval výhradně z pohledu postavení péstounů, přičemž je zcela opomněl posoudit z pohledu žalobce a), tedy nezaopatřené dítěte jako oprávněné osoby. Žalovaný tímto zcela popřel účel a podstatu příspěvku na úhradu potřeb dítěte, která má povahu tzv. náhradního výživného, jejímž příjemcem, osobou oprávněnou, je nezaopatřené dítě, zatímco péstoun toliko uplatňuje žádost v zastoupení dítěte. Uvedli, že v napadeném rozhodnutí je bez jakéhokoliv vysvětlení konstatováno zjištění o poměrech biologických rodičů nezletilého. Není vysvětleno, na základě jakého ustanovení koordinačního nařízení toto bylo zjišťováno a jaký by mělo vliv případné zjištění, že biologičtí rodiče jsou výdělečně činní v České republice. Dle žalobců je rovněž v rozporu s účelem institutu péstounské péče, neboť poměry rodičů dítěte nemohu mít vliv na jakákoliv práva a právní vztahy přímo vyplývající z péstounské péče.
4. Článek 68 koordinačního nařízení aplikovaný žalovaným označili žalobci za nepřiléhavý, neboť upravuje případy souběhu nároku na dávky ve více členských státech Evropské unie. Taková situace však podle žalobců nenastala, neboť o svěření žalobce a) do péstounské péče žalobce b) a jeho manželky bylo rozhodnuto českým soudem, dle českých právních předpisů, přičemž česká úprava péstounské péče je založena na principu domicilu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Konstatovali, že dávky pěstounské péče se nevyplácejí do ciziny a že rozhodujícím kritériem vzniku nároku na příspěvek na úhradu potřeb dítěte je jeho bydliště. Žalobci podotkli, že ze stanoviska Zemského úřadu Bautzen je zřejmé, že německá právní úprava je založena na obdobných principech, dle kterých nárok na takovouto dávku mají výhradně osoby, které tuto formu péče o dítě vykonávají na základě německých právních předpisů. Žalobci měli za to, že nemůže dojít k souběhu výplaty dávek pěstounské péče v České republice a v Německu, a tedy neexistuje žádný právní důvod pro použití čl. 68 koordinačního nařízení.

5. Dle žalobců je nutno na nárok na příspěvek na úhradu potřeb dítěte aplikovat obecná pravidla příslušnosti podle čl. 11 koordinačního nařízení. Uvedli, že podle § 47f odst. 1 zákona o sociálně-právní ochraně dětí je oprávněnou osobu nezletilé nezaopatřené dítě, tedy by měla být aplikována pravidla vztahující se k tomuto dítěti, nikoliv k pěstounovi, a to podle čl. 11 odst. 3 písm. e) koordinačního nařízení.
6. Žalobci dále uvedli, že na základě právního názoru žalované se žalobci, zejména žalobce a), ocitli ve stavu naprostého právního vakua, neboť žalobci a) by nárok na příspěvek na úhradu potřeb dítěte nevznikl ani v jednom členském státě Evropské unie, což je však v rozporu s čl. 10 koordinačního nařízení.
7. Konstatovali, že žalobce a), který je oprávněnou osobou ve vztahu k příspěvku na úhradu potřeb dítěte, je státním občanem České republiky, má zde domicil a jakožto nezaopatřené dítě je ekonomicky neaktivní a na tuto dávku má nárok bez ohledu na to, že jeho pěstouni jsou výdělečně činní v Německu. Dodali, že i pokud by měl být nárok posuzován z pohledu pěstouna, tedy žalobce b), mělo být postupováno na základě kritéria nejpriznivějším práví úpravy, dle kterého je příslušná Česká republika, neboť dle německé právní úpravy rodinná dávka v podobě pěstounské dávky příspěvku na úhradu potřeb dítěte neexistuje a dávka příspěvku na péči má odlišnou právní povahu. Dle žalobců tedy nárok na příspěvek na úhradu potřeb dítěte vzniká žalobci a) jakožto oprávněné osobě, dle § 47f odst. 1 ve spojení s § 47o odst. 1 písm. a) zákona o sociálně-právní ochraně dětí a též ve spojení s čl. 11 odst. 3 písm. e) koordinačního nařízení, v České republice. Případně i pokud by nárok na dávku vznikl v Německu, je k její výplatě kompetentní Česká republika, neboť v Německu neexistuje obdobná dávka.
8. Závěr žalované, podle žalobců vede k tomu, že v případě žalobců oprávněné osobě nevznikne nárok na příslušnou dávku v žádné členském státě Evropské unie a tedy nikoli, že nebude vyplacena duplicitně, ale nebude oprávněné osobě vyplacena vůbec. Žalobci namítali, že napadené rozhodnutí je v rozporu s účelem a smyslem koordinačního nařízení jakož i zájmům dítěte dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
9. Žalobci v žalobě současně navrhli, aby soud Soudnímu dvoru Evropské unie předložil předběžnou otázku, týkající se posuzování kompetence členského státu k výplatě rodinné dávky náležící nezaopatřenému dítěti jakožto oprávněné osobě.
10. Na podporu svých tvrzení žalobci navrhli provést důkaz žalobou napadeným rozhodnutím, rozhodnutím Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ústí nad Labem ze dne 3. 10. 2022, č. j. 310944/22/DC, rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 19. 9. 2022, č. j. 0 P 157/2020-350, doplněním odvolání ze dne 14. 10. 2022 a stanoviskem Zemského úřadu Bautzen ze dne 10. 11. 2022, včetně jeho překladu do češtiny.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby. Shrnul dosavadní průběh řízení a uvedl, že systém sociálního zabezpečení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Evropské unie je koordinován příslušnými nařízeními. V oblasti tzv. rodinných dávek se jedná o koordinační nařízení a o prováděcí nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 987/2009 ze dne 16. 9. 2009 (dále jen „prováděcí nařízení“), která jsou přednostně aplikovatelná před vnitrostátními právními předpisy. Dále uvedl, že u koordinovaných dávek není vyžadována podmínka trvalého či přechodného pobytu, ani podmínka bydliště, které se posuzuje pouze pro účely stanovení příslušnosti k právním předpisům či přednosti ve smyslu koordinačního a prováděcího nařízení. V případech přeshraničního prvku, který se vztahuje i příhraniční pracovníky a jejich rodinné příslušníky, se v rámci řízení o přiznání rodinných dávek použije koordinační nařízení a úřad práce je povinen zkoumat příslušnost k právním předpisům.

12. Žalovaný konstatoval, že jednou ze zásad koordinace systémů sociálního zabezpečení je aplikace právních předpisů jediného členského státu obsažená v čl. 11 odst. 1 koordinačního nařízení. Základním obecným pravidlem je pak aplikace právního řádu určitého státu, pravidla přednosti a priority obsažená v čl. 68 a následujících koordinačního nařízení, dle kterých lze dávky poskytovat na prvním místě z titulu zaměstnání nebo jiné výdělečné činnosti, na druhém místě z titulu pobírání důchodu a na třetím místě z titulu bydliště.
13. Sdělil, že při svém rozhodování vycházel z doložených rozhodných skutečností a zjištění, že vzhledem k výdělečné činnosti posuzovaných osob v Německu, která je na prvním místě při určení příslušnosti, není Česká republika kompetentním státem pro vyplácení rodinných dávek ve smyslu koordinačních pravidel sociálního zabezpečení v rámci Evropské unie. Dle žalovaného tuto skutečnost nemůže ovlivnit ani bydliště rodiny v České republice, protože koordinace je prováděna výhradně z titulu výdělečné činnosti, která má přednost před bydlištěm. Dodal, že rozpor s právními předpisy nebyl zjištěn ani v rámci přezkumného řízení.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobci se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
16. Po přezkoumání skutkového a právního stavu věci dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobci spatřovali ve skutečnosti, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, dle které je osobou oprávněnou nezaopatřené dítě.
18. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Soud zdůrazňuje, že případné dílčí nedostatky odůvodnění nemohou zakládat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, podstatné je, zda správní orgán postavil své rozhodnutí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, který měl podložený obsahem správního spisu, vyložil, na základě jakých podkladů ke skutkovým závěrům dospěl, jak podklady pro rozhodnutí hodnotil a jak věc právně posoudil. V tomto směru lze shrnout, že je třeba vycházet z toho, že pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí není nutné, aby se žalovaný zabýval detailně každou dílčí námitkou odvolání, postačí, postaví-li proti odvolání ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci odvolací body jako celek neobstojí.
19. Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč nemohl žádosti vyhovět. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a je tedy přezkoumatelné.
20. Je pravdou, že žalovaný se výše uvedenou námitkou výslovně nezabýval, avšak z kontextu celého rozhodnutí je zřejmé, že žalobce a) žalovaný posuzoval jako rodinného příslušníka žalobce b), který je příhraničním pracovníkem a na základě tohoto aplikoval koordinační nařízení. V této souvislosti se pak zabýval i okruhem oprávněných osob, které jsou upraveny v § 47o zákona o sociálně-právní ochraně dětí.
21. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřovali žalobci také ve skutečnosti, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé na základě, kterého z pravidel obsažených v koordinačním nařízení dospěl žalovaný závěru o nepoužitelnosti českých právních předpisů. Ačkoliv to v napadeném rozhodnutí není konkrétně uvedeno, je z jeho odůvodnění zřejmé, že žalovaný aplikoval čl. 68 koordinačního nařízení, které na str. 3 napadeného rozhodnutí nepřímou citoval a následně uvedl, že při svém rozhodování vycházel ze zjištění týkající se výdělečné činnosti žalobce b) a jeho manželky v Německu, která je na prvním místě při určení příslušnosti. V tomto směru považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné. Rovněž skutečnost, že část napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže instrukce žalované nezakládá dle soudu nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť jak již soud uvedl, je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, která ustanovení koordinačního nařízení žalovaný na případ žalobce aplikoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22. V daném případě správní orgány (úřad práce a žalovaný) posuzovaly, zda je Česká republika kompetentní k vyplácení příspěvku na úhradu potřeb dítěte upraveného v zákoně o sociálně-právní ochraně dětí či nikoli. Správní orgány dospěly k závěru, že Česká republika není příslušná pro výplatu příspěvku na úhradu potřeb dítěte k žádosti žalobce a), a to vzhledem k tomu, že Česká republika není státem výkonu povolání žádné ze společně posuzovaných osob.
23. Podle věty první § 47f odst. 1 zákona o sociálně-právní ochraně dětí platí, že *„n[á]rok na příspěvek na úhradu potřeb dítěte má nezletilé nezaopatřené dítě svěřené do péče osoby pečující nebo do péče fyzické osoby podle § 953 občanského zákoníku.“*
24. Podle § 47o odst. 1 písm. a) téhož zákona má na dávky péstounské péče při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně nárok pouze fyzická osoba, *„jestliže je na území České republiky hlášena k trvalému pobytu podle zvláštního právního předpisu, jde-li o státního občana České republiky, a to pokud má na území České republiky bydliště; co se rozumí bydlištěm, stanoví zákon o pomoci v hmotné nouzi. Podmínka bydliště se nevztahuje na fyzické osoby uvedené v písmenu h).“*
25. Z § 5 odst. 6 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), vyplývá, že *„[o]soba má bydliště na území České republiky, zejména pokud se zde dlouhodobě zdržuje, vykonává zde výdělečnou činnost, žije zde s rodinou, plní zde povinnou školní docházku nebo se zde soustavně připravuje na budoucí povolání, popřípadě existují jiné významné důvody, zájmy či aktivity, jejichž vzájemná souvislost dokládá sepětí této osoby s Českou republikou.“*
26. Soud předně uvádí, že splnění zákonných podmínek pro nárok na dávky péstounské péče se posuzuje ve vztahu k oprávněné osobě. Z výše uvedeného je zřejmé, že osobou oprávněnou, tedy osobou, která má nárok na příspěvek na úhradu potřeb dítěte je nezletilé nezaopatřené dítě, tedy žalobce a). Soud poznamenává, že v rámci správního řízení o přiznání příspěvku na úhradu potřeb dítěte je pěstoun toliko zástupcem dítěte, k jehož rukám, jakožto osoby pečující, je tento příspěvek vyplácen. Výše tohoto příspěvku se odvíjí od věku dítěte, případně od stupně jeho závislosti a skutečnosti, zda je poživitelem důchodu z důchodového pojištění či na něj bylo stanoveno výživné soudu, nikoli však od majetkových poměrů a příjmů osob, kterým bylo svěřeno do péče a se kterými žije ve společné domácnosti, ani jeho biologických rodičů.
27. Zákon o sociálně-právní ochraně dětí aplikuje termín společně posuzovaných osob toliko v § 42 písm. d) jenž se týká úhrady nákladů za poskytování ochrany a pomoci dítěti v zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc nikoli však v rámci posuzování dávek péstounské péče, mezi které příspěvek na úhradu potřeb dítěte spadá.
28. Pro přiznání tohoto příspěvku je tedy nutné, aby toliko žalobce a) naplnil podmínky uvedené v § 47o zákona o sociálně-právní ochraně dětí. Správní orgány tedy postupovaly nesprávně, když splnění podmínek pro přiznání příspěvku na úhradu potřeb dítěte posuzovaly ve vztahu ke všem společně žijícím osobám v domácnosti [zejména k žalobci b) a jeho manželce] a nikoli výhradně ve vztahu k žalobci a).
29. Soud poznamenává, že na žalobce jakožto na občana České republiky se konkrétně vztahuje podmínka uvedená v odst. 1 písm. a) tohoto ustanovení, dle které musí mít občan České republiky na jejím území bydliště a být zde hlášen k trvalému pobytu. Pro posouzení toho, zda žalobce a), jakožto nezletilé dvanáctileté dítě, má na území České republiky bydliště je ve smyslu § 5 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi zejména rozhodné, zda zde plní povinnou školní docházku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

30. Ze správního spisu (např. z prohlášení o počátečním datu osobní péče o dítě či z vyjádření městského úřadu Rumburk, odboru sociálních věcí) je zřejmé, že žalobce a) má na území České republiky trvalé bydliště. V žádosti o příspěvek na úhradu potřeb dítěte, je uvedeno, že žalobce a) má v České republice bydliště. Skutečnost, že žalobce a) plní v České republice povinnou školení docházku je zřejmá z dotazníku pro určení státu bydliště pro účely aplikace koordinačních nařízení EU, ve kterém žalobce b) i jeho manželka shodně uvedli, že žalobce a) vykonává povinnou školní docházku v České republice. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že správní orgány nesprávně vymezily okruh osob, u nichž měly být posuzovány rozhodné skutečnosti pro nárok na dávku pěstounské péče příspěvek na úhradu potřeb dítěte. V této skutečnosti soud spatřuje nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.
31. Jelikož soud dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly nesprávně, když v řízení o předmětné žádosti zkoumaly poměry pěstounů žalobce a), na základě čehož aplikovaly koordinační nařízení a zároveň ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce a) měl vztah k jinému členskému státu Evropské unie, nezabýval se soud dále námitkami týkajícími aplikace ustanovení koordinačního nařízení, neboť dle názoru soudu nemělo být na projednávanou věc vůbec použito.
32. Dále soud uvádí, že neshledal důvod k předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie, neboť dospěl k závěru, že správní orgány koordinační nařízení neměly na projednávanou věc aplikovat.
33. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl pro nadbytečnost dokazování žalobou napadeným rozhodnutím, rozhodnutím Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ústí nad Labem ze dne 3. 10. 2022, č. j. 310944/22/DC, doplněním odvolání ze dne 14. 10. 2022 a stanoviskem Zemského úřadu Bautzen ze dne 10. 11. 2022, včetně jeho překladu do češtiny, neboť tyto listiny jsou součástí správního spisu, přičemž ve správním soudnictví se dokazování obsahem správního spisu neprovádí. Soud rovněž v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl žalobci navržené dokazování rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 19. 9. 2022, č. j. 0 P 157/2020-350, neboť žalobci neuvedli, o čem má tento důkaz vypovídat a ani jej nepředložili k žalobě. Současně soud vycházel ze skutečnosti, že svěření žalobce a) do péče žalobci b) a jeho manželce v předmětném řízení nebylo spornou skutečností.
34. S ohledem na shora uvedená pochybení žalovaného i úřadu práce, která se promítla do jejich rozhodnutí, soud tato rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 3 s. ř. s. pro nezákonnost a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Prvostupňové rozhodnutí úřadu práce soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil současně s žalobou napadeným rozhodnutím, neboť zjištěná nezákonnost se vztahovala i na toto prvostupňové rozhodnutí. V dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle které platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, tak má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci sice měli ve věci plný úspěch, avšak náhradu nákladů řízení nežádali a ve svém návrhu výroku soudu v žalobě výslovně uvedli, že navrhují, aby soud žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. Proto soud o nákladech řízení rozhodl v souladu s návrhem žalobců a žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 31. července 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.